

le sântă totă depimate, și porțile s'aș konsamată de fock!

Așa dar, după câte-va zile, la ală doarbă zecileă annă ală împăryiei lui Artassepsă, în luna lui *nisan*, cândă oare-kare addăceà vină rețelă, Neemia lă ațestă vină, și i 'lă addăsse e.lă. Atunci rețele se șită la dînsă, și fața lui se pără tristă.

— Pentru ce ți este fața așa de tristă, ilă întrebă, kăci nă emti nesănțosă. Kată să aibi vre o șupțare kare ți annasă inima!

Neemia fă kșpinsă de o mare șaimă; dar lăindă kșrațiă și krezindă timpă, favorabilă:

— O rețe! i respăuse e.lă, eteră fiș ți viața! kșmă fața mea să nă fiș tristă ne kătă timpă țetateă unde sântă mormintele pșrînciloră mei, este demeară, cândă zidșile șale sântă depimate și porțile șale arșe?...

— E bine! ce țeră tă? zisse rețele.

Neemia pșră înțetă ne Dămnezeă, și respăuse kă kșțzare:

— Daka țereșea mea nă desplățe rețelă, daka șervitoră să nă-șă a pșdășă merișă înaintea șă, trimiț-șă, ilă poră, în Isdeea, la țetateă mormîntă și pșrînciloră mei, ka șă-lă pedikă din pșinele șale.

Rețele și rețina se șitară șnă, la ală și șkimșară o kșțțără de konsimșire.

— Kătă va ține kșlțoria ta, și cândă te veș intoarșe? întrebă Artassepsă.

Neemia fikă o enokă.